Ч. 33. Неділя 25 (12) лютого 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
за пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Стан здоровля Цісаря. — Новий спільний міністер скарбу обіймає урядоване. — Справа Триполісу в італіяньскім парляменті.

„Corr. Wilhelm“ доносить: Цісар вчера перший раз по кількох місяцях проходжував ся на сьвіжім воздусі від год. 1 до 1½ по полудни в огороді шенбрунньскім. Той проход дуже покріпив Цісаря. Справді від довшого часу не чув ся Цісар так сильний як тепер. Всі противні поголоски, які не хотять за границею замовкнути, зазнали іменно тим проходом Цісаря повного запереченя. Нежит, який від осени аж до пізної зими мучив Цісаря, зовсім уступив, нема его ні сліду. Кашель цілковито зник.

Вчера бар. Буриян попращав ся з урядниками спільного міністерства скарбу, а відтак о год. 11½ урядники представляли ся дрови Білиньскому. По привітній промові шефа секциї Горовица, міністер Білиньский подякував за слова повитаня і висказав радість, що приступає до спільної праці з тілом урядничим, якого високі прикмети звістні в цілій Австриї. Бесідник не хоче розвивати якоїсь проґрами, бо лиш від кількох днів є спільним міністром і свою проґраму розвине в делеґациях, памятає однак, що прийшов по так визначних мужах як Калєй і Буриян. Ми урядники спільного міністерства — говорив др. Білиньский — мусимо увзглядняти рівномірно обі держави все і при кождій нагоді і без взгляду на то, чи на чолі уряду стоїть Австриєць чи Угор. Відтак обговорював відносини міністерства до анектованих провінций. Спільне міністерство скарбу розпадає ся на два відділи, на відділ справ власних і на відділ справ для Босни і Герцеґовини. Коли би в першім відділі було на місци урядоване бюрократичне, то не можна того робити в відділі другім, де розходить ся о безпосереднє зіткнене з населенем і то з полудневими Славянами. Не належить о тім забувати, що ми є найвисшою інстанциєю і не можемо собі надто богато позваляти. Дальше ґр. Білиньский підніс, що має намір відбути подорож по Босні і Герцеґовині і всьо подрібно розслідить, що учить ся сербско-хорватского язика, аби міг безпосередно розмовити ся з тамошним населенем, але всьо то має лиш інформацийне значіне, головно праця буде все відбувати ся в міністерстві. Вкінци просив міністер урядників о підпору і довіріє.

Вчера вислав др. Білиньский до шефа кр. правительства Босни і Герцоґовини, інспектора армії ґен. Потіорка привітну депешу, в котрій підносить, що уважає собі за честь обняте становища, на якім було перед ним такі визначні мужі як Калєй і Буриян. Хоче іти слідами тих мужів і до їх здобутків долучити нові та стреміти до переведеня великого діла. Вкінци просить о довіріє.

Ґен. Потіорек відповів також депешею, в котрій просив о довіріє і заявив готовість спільної праці по мисли намірів дра Білиньского.

Die Zeit доносить, що міністер Білиньский вибере ся незабаром до Будапешту, аби там представити ся угорским міністрам і обговорити з ними важні політичні справи, які стоять тепер на дневнім порядку. Спільний міністер скарбу наміряє також поїхати до Босни і Герцеґовини ще перед скликанем делеґаций, аби бути обзнакомленим зі справами тих країв. На тепер буде стaранем дра Білиньского довести до втихомиреня умів в Сараєві.

І вчерашнє засїданя італіяньского парляменту відбула ся при великій участи послів і публики на ґалериях. Президент міністрів Джолітті серед неумовкаючих оплесків відчитав телеґраму ґен. Каневи з подякою за оногдашну манїфестацию парляменту в честь армії. Підчас відчитуваня депеші посли встали з своїх місць.

Справоздавець комісиї, вибраної онегди до розслїдженя проєкту закона о затвердженю королївского указу з дня 5 падолиста 1911 в справі анексиї Триполісу і Киренайки, пос. Мартіні, відчитав справоздане комісиї. Підносить, що злишним було би взивати палату до

Правдива вода Чінґ-Фунґ.

(Сьміховинка. З даньского — С. Бавдіца).

(Конець).

„Легко то знайти стежку, коли хтось другий по ній пішов“ — каже хіньский поет Чен-Лінґ в одній із своїх найкрасших і найбільше читаних поезий, а правдивість тих слів зрозуміли і правдивий і фальшивий Ія-Ріна, коли з часом осіло при площи Піянґ повно фірм, що всі однаково називали ся і всі фабрикували одиноку правдиву воду Чінґ-Фунґ. Ідучи за приміром Ляо-Кінґа зробили всі формальну нагінку по всіх провінциях за людьми, що називали ся Ія-Ріна, посвоячили ся з ними і казали їм осідати при площи Піянґ, де ґрунт з тої пори був страшенно подорожів. На всіляких етикетах подавали в ориґінальний спосіб свої помешканя, отже слідуючим способом: „Коло числа 5“, напроти побіч числа 5, побіч напроти і т. д. Місто пахло вже у віддали пів хіньскої милї, а в звичайній розмові називали его Чанґ-Пе-Ці або по нашому „пахуче місто“.

З часом слово „напроти“ стало таке велике як і инші слова на етикетах, ба, один з шефів дістав за добру заплату позволене вписати на вітрилах всіх тих лодок, що плавали по ріці, що правдиву воду Чінґ-Фунґ можна дістати лиш у того Ія-Ріна, що напроти числа 5 мешкає.

Доходи старого Ія-Ріни через то ставали щораз менші і він думав вже о тім, що не буде міг своїй донці лишити великого майна. Єго богатий сусід напроти мимо того, що єму добре вело ся, також не дуже розбогатів. Він мав сина одинака, котрий очевидно звав ся Гай-Ція-Ія-Ріна, котрого однак кликали Ву-Шан, щоби тим ліпше можна було від других відріжнити, а той з малку мав вже охоту до науки і казав, що не буде ніколи ні купцем ні фабрикантом. Батько его тим дуже гриз ся.

Одного вечера, коли він сидів в своїй холодній комнаті і читав діла хіньских учених, впала єму в очи правопись писателя Льон-Це-Го і він став роздумувати над тим, о скілько она добра і з сею справою пішов до свого учерого приятеля.

Задуманий ішов він берегом ріки, коли нараз вчув звук бандури і якийсь жіночий голос, що виспівував за високим муром. Не було близько нікого і він виліз на бочку з рижу, що стояла під муром і зачав поза мур заглядати. Там був хорошенький городець зі ставком, обведеним червоно помальованою решіткою. В тім місци, де ставок був найвузший, був на нім синий місточок, а на однім кінци мосту кіоск, з котрого той голос добував ся.

Нараз голос втих і підняла ся паперова заслона а він побачив молоду красну женщину в легонькій рожевій сукни та з цьвіткою в чорнім волосю. Она задумана споглядала у воду, на котрої синій верхни плавали цьвіти льотоса а поміж котрими ходила чапля з довгим дзюбом і від часу до часу ловила рибку...

Ву-Шан одним скоком опинив ся за муром і станув перед красавицею та поклонив ся за муром і станув перед красавицею та поклонив ся їй низонько а відтак сказав, що чув єї голос і побачив єї стать і тому тепер просить, щоби єму позволила з нею побути.

— Не гадай собі — сказав він — що я в якімсь злім намірі сюди скочив. Я називаю ся Ву-Шан і зложив вже іспит першої кляси другого степеня та маю надію осягнути з часом всі сім степенів.

Бліда як той цьвіт льотоса відповіла красавиця: Нещасливий, втікай звідси! Хибаж ти не знаєш, що я Цаі-Кі і що наші родичі ворогами собі та не позволять ніколи на то, щоби ми сходили ся?

Але Ву-Шан перебив їй і сказав: Нехай собі наші родичі ворогують а ми можемо собі в добрім жити. — І так зайшли они до кіоску та посідали там і зачали грати варцаби, причім Ву-Шан подивляв, як зручно Цаі-Кі посувала білими пальчиками фіґурки на дощинці.

Вже було пізно і місяць зійшов був та відбивав ся у воді ставку. Тихо стало довкола, лиш ще десь в очереті тріпотали ся качки. Ву-Шан попращав ся і пішов домів. Тут взяв ся знов читати книги давних писателів, але між рядками показував ся єму заєдно образ

затверджeня королівского указу, бо оногдашна маніфестация однодушно виявила волю палати. Той указ є політичною заповідию. Затверджене его є конечне, аби цілий сьвіт бачив, що той відповідав волї цілого народа. (Оплески).

Промовляв відтак цілий ряд бесїдників, з котрих велика більшість заявила ся за затвердженем указу. Против заявила ся лиш часть социялїстів, в котрих імени говорив пос. Чікотті серед протестів і перервань більшости палати. Социялїст Феррі промавляв за затвердженем і за висловленем правительству довірія.

Президент кабінету Джолїтті, котрого бесїди вислухала палата з великою увагою, висказав вдоволене, що так велика більшість палати похвалила указ. Відтак відповідав на закиди бесїдників, які були противні затвердженю і підніс, що нині не розходить ся о висказане довірия політиці правительства, але о справи о много важнїйші, бо о інтереси вітчини.

Італія не могла допустити до того, аби хто инший забрав Триполїтанію. Королївский указ не означує анексиї лише заводить верховну власть Італії, яка в дорозі окремих законів узглядпить економічні, народні і релїґiйні інтереси триполїтаньского населеня.

Палата в поіменнім голосованю приймила указ 431 голосами против 38.

На тім засїдане замкнено.

Новинки.

Львів, 24 лютого 1912.

— **Похорон бл. п. Міністра справ заграничних ґр. Ерентaля.** В четвер по полудни відбув ся похорон бл. п. ґр. Ерентaля з надзвичайною двірскою виставностию при дуже численній участи публики. Проґраму похорону, котрий відбув ся коштом цісарского Двора, уложено після двірского церемоніялу департаментом двірского церемоніялу. На площи перед палатою міністерства заграничних справ заняло місце кілька тисяч осіб, так само і перед церквою сьв Михаїла; також на улицях, якими переходив похоронний похід до двірця державних зелїзниць, станули густі ряди публики. Тіло було виставлене на катафальку в великій салї палати Міністерства від недїлї, де посїтило їх кілька тисяч осіб. Ту довершив покропленя мощів епископ Великого Вараждану о. Сочений, свояк помершого. О годині 2 15 двірскі льокаї здоймили домовину з катафальку і уставили еї на похороннім возї, запряженім 6 двірскими кіньми На чолї похоронного походу їхав двірский їздець в супроводї двох їздцїв з лїхтарнями. Поруч воза ступали двірскі льокаї і 12 функционарів межидомашної двірскої служби, всї з горіючими смолоскипами, прикрашеними гербами покійника. За возом йшли урядники Міністерства заграничних справ. Похід пішов з площі Ballplatz до церкви сьв. Михаїла, яку ослонено драпериями з гербами ґрафа. По обох сторонах церкви уставила ся компанія піхоти прибочної ґвардиї, творячи шпалїр.

В церкві явив ся архікнязь Франц Фердинанд в заступстві Цісаря, амбасадор Геррера як специяльний заступник короля Альфонса, перебуваючі у Відни архікнязї і архікнягині, князь Кумберляндскі і княгиня Бравншвайґско-Монебурскі, всї члени дипльоматичного тіла, мін. загр. справ ґр. Берхтольд, президент кабінету ґр Штірґаг зі всіми членами кабінету, президент угорских міністрів ґр. Куен-Гедервари з міністрами Зічім і Серенїйом. спільний міністер скарбу др. Білїньский, міністер війни ґен. Ауфенберґ, президент посольскої палати др. Сильвестер з віцепрезидентами Якльом і Германом і з богато послами, президент угорскої палати послів Назай з депутациєю около 40 послів мадярского сойму, президент палати вельмож князь Віндішгрец з численними членами палати, президент угорскої палати вельмож ґр. Зічи з депутацию членів палати, капітани ґвардиї, двірскі достойники, тайні радники, шамбеляни і пажі, ґенерали, палатні дами, офіцирский корпус, намістник, президент поліциї, бурмістр Відня з віцебурмистрами і т. д.

Коли домовину внесено до церкви, наступило покропленє тіла, відтак внесено еї до презбітериї. Двірскі співаки відспівали Libera, а опісля кардинал Наґль знов покропив тіло. По відспіваню похоронного хоралу двірскими співаками, винесено домовину з церкви і уставлено на возї. Похід рушив улицями, переповнима публикою, через Ringstrasse на площу Шварценберґа, де похід розвязав ся. Звідси супроваджала тіло на зелїзничий дворець найблизша родина. Тіло відвезено до Доксав, де зложено его на вічний супочинок.

— **Іменованя.** П. Міністер справедливости іменував укінченого слухача прав Едварда Йосифа Гольцера концептовим практикантом почтовим в галицкій дирекциї почт і телеґрафів у Львові.

— **З салї судової.** Вчера по полудни закінчила ся дводнева розправа против студента прав Еміліяна Вальницкого і селян Андруха Гумена і Федька Скоропада з Туринки. Прокуратория обжаловувала Вальницкого о злочин публичного насильства і провину з §. 314 та §. 19 закона о зборах, Андруха Гумена о злочин з §. 87 а Федька Скоропада о злочин з §. 81 і провину з §. 312 зак. кар. Справа так представляє ся: На кілька днів перед конскрипциєю скликав Вальницкий без призволеня властий збори в Туринці; підчас котрих атакував несимпатичних собі людий. Коли війт хотів его арештувати, він ставив опір і завізвав присутних на поміч накликуючи: „Не дайте мене!“ Єму на поміч поспішили дійстно Гумен і Скоропад та відбили его. Справу ту розбирав суд вже 4 марта 1911 і признав був всїх трох винуватими та засудив Вальницкого на 3 місяцї тяжкої вязниці, Гумена на 6 недїль тяжкої вязниці а Скоропада на пять днів арешту. Обжаловані внесли були тодї жалобу неважности і так справа прийшла була знов перед суд. Обжалованих боронили др. Ґлушкевич і др. Добряньский. Остаточно закінчила ся тим, що Вальницкого засуджено на 14 днів арешту, Гумена на 3 недїлї строгого арешту а Скоропада увільнено. Оба засуджені зголосили жалобу неважности.

— **Нещасливі пригоди.** Челядник малярский Мойсей Блявштайн стоячи на драбині, занятий був оногди в клїтці сходовій реальности при ул. Крашевского ч. 1 мальованем стіни. В часї працї Блявштайн перехилив ся так неосторожно, що впав з висоти II поверха на камінний поміст і крім внутрішних ушкоджень зломив ліву руку. Нещасливому подала поготівля ратункова першу поміч і в грізнім станї відставила до шпиталю. — В Лисиницкім лїсї стала ся знов така пригода: Вчера по полудни рубав там дерево якийсь робітник, котрого назвище й доси незнане. Підрубане дерево звалило ся в ту сторону, де він стояв і привалило его собою. На крик нещасливого збігли ся прохожі і видобули зпід дерева та занесли до бровару в Лисиничах, де однак нещасливий закінчив житє, заким ще наспіла поготівля ратункова.

— **Як викрито злочин Мацоха.** В Петрокові, в царстві польскім в Росиї, має вже незадовго розпочати ся головна розправа против Мацоха, бувшого черця з монастиря на Ясній горі в Ченстохові о убите свого стрийного брата Дамазия Мацоха. До розправи мають покликати 120 сьвідків, між тими і трох жидів, у котрих куповано полотно на покрите софи, в котрій був схований труп убитого. На підставі зібраних доси фактів, розписують ся польскі ґазети о тім, в який спосіб викрито злочин.

красавиці. Він тоді відложив книгу на бік, взяв туш і пензлик до рук та став писати лист до красної Цаі-Кі. Як він его написав, се можна собі подумати, коли післанець відніс той лист до Цаі-Кі, а коли вернув, приніс ключ від фірточки в мурі. Цаї-Кі не хотїла вже, щоби він частїйше перелазив через мур, бо міг би нещасливо скочити і коли не забити ся, то щось собі зробити.

Так отже залюблені сходили ся що вечера в кіоску. Тут то собі балакали, то Цаї-Кі грала на бандурі а одного разу заграв і Ву-Шан на сопілці.

Але голос сопілки був видко сильнїйший як бандури і дійшов аж на гору до старого Ія-Ріни, що в глубокій задумі сидів в своїй комнатці по заду. — Хто би то там на долині в городі так вигравав? — подумав він собі і зліз зовсім тихенько на долину. Тих двоє так були заняті музикою, що навіть не чули, коли розгніваний батько станув перед ними.

— Бодай би я ніколи не був народив ся! — крикнув він розлючений. — Волїв би згинути, як побачити мою доньку одиначку в обіймах зухвалого уводителя.

Ву-Шан блїдий як стїна, але чистий на совісти, відповів покірно, що его кріпкою постановою есть оженити ся з Цаї-Кі.

Але старий не дав єму договорити. — Чи гадаєш, що я віддав би мою одиноку дочку за одного з роду тих, що брехнею і зухвальством безнастанно через сотки лїт позбавляли мене моїх правних доходів?! — заверешав він. Рід мантїїв, що довів мене до того, що я хотїв би мешкати сам проти себе лиш для того, щоби міг мої фляшки украшати там проклятим словом, яке викрадає менї гроші з кишенї.

Пригноблений, як ще нїколи вернув Ву Шан домів; він не сьвітив бронзової лямпи і не отворив нїякої книжки, лиш кинув ся на постіль, але не міг заснути. Був би радо віддав цїле богатство свого роду за то, щоби міг Цаі-Кі назвати своєю. Але що він міг вдїяти? „Напроти“! Що то лиш одно таке слово могло тільки нещастя наробити двоїм залюбленим! — „Напроти“! Се слово мало в хіньскій мові щось несамовитого в собі, щось зловіщого. Далеко невиннїйше звучало би оно по французски, котрої то мови він научив ся трохи від отців Єзуїтів, що недалеко звідси мали свою місию: „vis-á-vis de“ звучало преці далеко делїкатнїйше! vis-á-vis de! Аж тепер зачало єму в голові свитати.

Скоро лиш день зробив ся, він поправив на собі одїнє, приніс жертву на малім домашнім вівтарику і скористав з хвилї, коли не було нїкого, щоби через торговицю зайти нишком до краму батька Цаї Кі. Той хотїв в першій хвили викинути его з хати, але кілька слів Ву-Шана якось успокоїли его і в темній конторі поза крамом оба щось довго розмовляли з собою, а настрій старого так поволи зміняв ся, що з прихильности штуркнув Ву-Шана кілька разів в черево. Остаточно розмова закінчила ся тим, що він зазвав Ву-Чана до Цаї-Кі, котрій представив молодого мужчину як еї нареченого.

Ще того самого вечера дістав друкар велике замовлене і вже на другий день висилано з торговлї старого Ія-Ріна в сьвіт фляшки зі слїдуючими етикетами: „Одинока правдива вода Чінґ Фунґ, виробу Ган Ція-Ія-Ріна, що мешкає vis-á-vis de, напроти площі Піяні число 5“.

Збут був величезний, бо з Хінців дуже рідко хто уміє по французски а небавком опісля відбуло ся вінчанє Ву-Шана з Цаі-Кі в великою парадою.

Батько Ву-Шана не хотїв через довший час і на очи видїти свого сина, але одного дня зробив він єму і своїй синовій несподіванку і сказав, що коли Ву-Шан має такий знаменитий сприт купецкий, що одним французским додатком підніс інтерес так високо, то він готов єму простити, скоро би лиш Ву-Шан покинув свої студиї а забрав ся до парогоненя пахущої води. Ву-Шан згодив ся на то охотно а згода межи батьком а сином довела до того, що й потомки Ія-Ріни помирили ся з потомками Ляо Кіянґа і батько Ву-Шана позволив батькови Цаі-Кі випустити слово „vis-á-vis de“ на етикетах, отже так, що було нїби двох фабрикантів, котрі оба дивним дивом мешкали напроти числа 5. Щоби же то годило ся якось з дїйстностию, то Ву-Шан намовив свого батька, щоби він над своїми дверми виписав також число, отже оба старі і їх потомки могли від тепер сьміло казати, що мешкають напроти числа 5. Заколоту не було вже нїякого, бо прочі фірми мешкали лиш або „напроти“ або побіч числа 5.

Отже насамперед кажуть, що російска поліция спершу не завдавала собі труду, щоби вишукати убийника того чоловіка, котрого тіло знайдено дня 26 липня 1910 під селом Завади в софі вкиненій до води. Трупом тим з розтятою головою був Вацлав Мацох, стрийний брат Дамазия Мацоха. Начальник новорадомского повіта, в котрім знайдено трупа, не дуже тим інтересував ся, коли розписавши питаня до сусідних урядів поліцийних, не дістав ніякої відповіди. Залоґ, спільник Мацоха, котрого до нині не відшукано, з припорученя Мацоха, пильнував дуже веденя поліцию слідства, а що мав значну суму гроший (кажуть, Мацох дав єму аж 8 тисячів рублів), то в зручний спосіб відбирав від стражників поліцийних т. зв. „секретні бумаґи" (папери), що відносили ся до справи знайденя трупа в софі.

Залоґ старав ся навіть звернути доходженя поліції в зовсім иший напрям і піддав їй здогад, що знайдений труп, то тіло якогось Вуйціковского з Келец, що виїхав до Новорадомска купувати маєтність і десь пропав без вісти. По якімсь часї однак той Вуйціковский віднайшов ся і поліция зміркувала, що єї хтось затуманив. Аж тоді зачала она докладнійше оглядати рогожу, в котрій софа була опакована і переконала ся, що она походить зі склепу жида Потока. Поток знов пригадав собі, що рогожу купував хтось з монастиря і так справа убийства звернула ся в сторону монастиря і нараз притихла, бо судия слідчий перестав робити дальші доходженя.

По якімсь часї стали собі в кругах поліцийних оповідати, що злочин має свій початок в монастири. Коли ігумен монастиря о. Рейман о тім довідав ся, сказав до одного із сьвящеників, що заставить монастирску скарбницю на 50 літ а скрутить вязи цілій справі. Справа з трупом в софі притихла і говорено навіть вже голосно, що хтось з поліції дістав грубого хабаря.

Тим дивним ходом слідства заінтересував ся комісар ченстоховскої поліції Денисов, укінчений правник, котрий був на урльопі і не повідомляючи властий, розпочав слідство на власну руку. Ходив через три неділі перебраний по селах і розвідував, аж в коршмі в Ржендзянах довідав ся, що там пізним вечером дня 25. липня заїхав до него дорожкар ч. 36. Денісов вернув ще тої ночи до Ченстохови, замельдував ся до служби і арештував дорожкаря Певляка, котрий знов видав другого дорожкаря Пянку і так остаточно справа убийства вийшла на верх.

Телеграми.

Петербург 24 лютого. З Думи. Наради над холмскою справою поступили вчера значно. З 12 розділів предложеня принято девять. Правиця, жовтяки і націоналісти майже зовсім не брали участи в дискусиї. За то опозиция, а іменно Поляки, промавляли в кождій специяльній квестиї і ставили дуже богато поправок. Всї поправки однак відкинено. Ширшу дискусию викликав уступ о розділї місцевостий і повітів між ґубернії холмску і люблиньску і знесене сїдлецкої ґубернії. Референт Чіхачев заявив, що той розділ єсть справою адміністрацийною і треба єї лишити міністерству справ внутрішних.

Мукден 24 лютого. Висланий звідси віддїл войска, заняв по завзятій борбі з революціоністами місто Кірлінґ. Войска революціоністів уступились до стациї Цунґфу.

Кольонія 24 лютого. До Köln. Ztg. доносять з Ель Пазо, що ґенерал Орозко обняв команду ворохобні і тимчасову президентуру в Мехіку. Сподївають ся скорої абдикациї Мареди.

Торреон (Мехіко) 24 лютого. Коло Сан Педро відбула ся битва. Згинуло 257 повстанців. З правительственного войска згинуло 11 вояків. Погибло також богато жінок і дітий.

Риґа 24 лютого. Фабрика ваґонів Фенікс стоїть в полуміни. Шкода величезна.

Цїна збіжа у Львові.

дня 23-го лютого:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·20	до	11·50
Жито	9·10	„	9·40
Овес	8·—	„	8·30
Ячмінь пашний	8·—	„	8·50
Ячмінь броварний	8·50	„	10·50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	13·—
Вика	10·50	„	11·50
Бобик	8·70	„	9·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	80·—	„	90
Конюшина біла	115·—	„	135
Конюшина шведска	75·—	„	90
Тимотка	60·—	„	75

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем за сем мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·36**, 2·40, **8·12**, 8·45, **2·30§)**, **5·44**, 3·50*), 5·45†), 6·15, **7·03**, 7·30, 11·10.

*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щоденно, †) до Кшанк.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·13**, 5·44, 11·13.

†) до Красного.

До Чернівець: 2·50, 6·10, 9·15, 9·37, 2·30, 3·05*), 6·29†), 10·45.

*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·35.

§) Від 18/6 до 10/9 виключно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·26, 7·42, 11·35*).

*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·15.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·35**, 9·05, 11·52.

†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний двірець:

З Кракова: **2·33**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·45, 7·15†) **8·25**, 9·50.

†) з Мшани від 15/6 до 30/9 виключно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.

†) з Красного.

З Чернівець: **12·05**, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·52, **6·26**, 9·34

*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·06

§) Від 18/6 до 10/9 виключно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·15, 9·52†)

†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)

*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§.

*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недоміла) у Львові. Телефона ч. 527